

SÅLA, v. a. 1. (pop.) Kasta, slänga.
SÅLEDES, så ledäss, adv. (af *Så* och *Led*, sätt) På det sättet. *Gör s.* — *Syn.* *Så*, *Sålunda*. — *Konj.* Till följe deraf, följaktligen. *Han visste det ej, och s. är han utan skuld.* — *Syn.* Alltså, Fördenskull, Ithy, Thy, Då, Derföre, Följaktligen, Sålunda.

SÅLL, n. 5. Redskap, genomborradt med små hål, hvarigenom en mängd större och mindre kroppar eller delar skiljas ifrån hvarandra.

SÅLLA, v. a. 1. Låta gå genom såll, rensa med såll. *S. bort, frå'n, ur, se Fränsälla.* *S. om. sälla ånyo.* *S. ut, se Utsälla.* *S. öfver, se Öfverströ.* — *Sällande, n. 4.*

SÅLLARE, m. 5. En, som sållar.

SÅLLMAKARE, m. 5. En, som gör och försäljer såll.

SÅLLNING, f. 2. Handlingen, då man sållar.

SÅLLÅDER, se *Sulläder*.

SÅLUNDA, så lünnda, adv. o. konj. (af *Så* och gamla ordet *Lund*, sätt) Se *Således*.

SÅMEDELST, så méd'lst, adv. Genom detta medel.

SÅNG, m. 5. 1) Sjungande, sjungning. *Under s-en i kyrkan. Spel och s.* Säges äfvy. om fåglar. *Näktergalens s.* — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: *Kyrkosång*, *Psalmsång*, *Teatersång*, *Fågelsång*, m. fl. — 2) a) Lyriskt qvåde, stycke för sång. *Anacreons s-er. Andeliga s-er. Samling af s-er.* — b) Melodi dertill. — 3) *S-en* brukas ofta i st. f. *Poesi*, *Skaldekonst. S-ens höga gåfva.*

SÅNGANFÖRARE, m. 5. Den, som anförer mångstämmig sång.

SÅNGARE, m. 5. 1) En, som sjunger. *Skogens s.*, fåglar. — 2) Person, öfivad i sångkonsten. — 3) Se *Kantor*. — 4) Skald, poet. — 5) Sångfågel.

SÅNGARESLÄGTET, n. sing. def. Slägte af Gångfåglarna, som innefattar Europas utmärktaste sångfåglar. *Sylvia.*

SÅNGARINNA, f. 1. Se *Sångerska*.

SÅNGBAR, a. 2. Passande för sång, lätt att sjunga. — *Sångbarhet*, f. 3.

SÅNGBOK, f. 5. pl. — böcker. Bok, som innehåller en samling af sånger.

SÅNGBOTTEN, m. 2. pl. — *bottnar*. Se *Resonansbotten*.

SÅNGBRÅDE, n. 4. Se *Resonansbotten*.

SÅNGERSKA, f. 1. 1) Kvinna, som sjunger eller är öfivad i konsten att sjunga. — 2) Poetissa, skaldinna. — 3) Se *Näktergal*. 5.

SÅNGFÅGEL, m. 2. pl. — *fåglar*. Fågel, som kan sjunga.

SÅNGGUDINNA, f. 1. (mytol.) Gudinna, som beskyddade någon af de sköna konsterna eller någon vetenskap. *S-norna voro nio, äfven kallade Muser, Sångmör.*

SÅNGKONST, f. 5. Den konst, som lär att sjunga musikaliskt-estetiskt riktigt och skönt.

SÅNGKÖR, så'ngkör, m. 5. Se *Kör*.

SÅNGKÖR, så'ngkör, m. 5. Se *Kör*.

SÅNGLÄRARE ell. **SÅNGMÄSTARE**, m. 5. Lärare i sång.

SÅNGLÄRKA, f. 1. En art Lärka, den hvarje år till Norden först inflyttande af alla sångfåglar. *Alauda arvensis.*

SÅNGMÖ, f. 5. pl. — *mör*. Se *Sånggudinna*.

SÅNGRÖST, f. 5. Röst, med afseende på dess tjenlighet till sång. *God, dålig s.*

SÅNGSKOLA, f. 1. Undervisningsanstalt för sång.

SÅNGSPEL, n. 5. Skådespel med sång.

SÅNGSTYCKE, n. 4. Skaldestycke för sång.

SÅNGSTÄMMA, f. 1. 1) Se *Sångrost*. — 2) Det parti af flerstämmig musik, som är satt för sång.

SÅNGSVAN, m. 2. o. f. 1. 1) En art af Svanorna, 4 fot 9 tum lång, med hvit fjäderbeklädnad, stark och klingande sång. *Cygnus musicus*. Kallas äfv. *Vild Svan*. — 2) (fig.) Skald, sångare.

SÅNGTIMME, m. 2. pl. — *timmar*. Timme, då man sjunger, tar undervisning i sång.

SÅNGTRAST, m. 2. Fågel af Trastsläktet, 9 tum lång, ofvan olivbrun, med äggformiga svarta fläckar på bröst och sidor, bekant för sin vackra sång. *Turdus musicus*. Kallas äfv. *Nordisk Näktergal*, *Nattvaka* eller *Vaka*.

SÅNGVIS, adv. I sånger. *S. författad*.

SÅNING, f. 2. Förrättningen, då man sår. — *Ss. S-stid*.

SÅNINGSMAN, m. 5. pl. — *män*. En, som sår, isynnerhet säd.

SÅNINGSMASKIN, --- schi'n, m. 5. Maskin, hvarmedelst såning verkställes.

SÅPA, f. sing. Ett ämne, som har egenskapen att upplösa feta saker, göra dem lösliga i vatten och sålunda bortskaffa dem ifrån ytan af föremål. *Naturlig s. Konstgjord s. Animalisk, vegetabilisk s. Grön s.*, af lin- eller hampolja, till tvätt, m. m. *Tvätta med s. Sjuda s.*, hopkoka såpa af feta ämnen och alkalier. — *Ss. Såpaktig*.

SÅPA, v. a. 1. Bestryka med såpa.

SÅPBAD, n. 5. Ett slags bad, då kroppen ingides med ett skålpund såpa, hvilken sedan aftvättas.

SÅPBRUK, n. 5. Se *Såpsjuderi*.

SÅPBUBBLA, f. 1. Bubbla, som bildar sig, då man med ett rör blåser i såpvatten, eller deruti doppar ett rör och blåser i detta från andra ändan. *Grann som en s.*

SÅPFLUSS, m. 5. Chlorkalium, som begagnas vid alunsjudning.

SÅPGRÄS, n. 5. Se *Såpört*.

SÅPJORD, f. sing. Se *Valklera*.

SÅPLAVEMANG, n. 5. Lavemang af såpa, upplöst i vatten.

SÅPLUT, m. sing. Lut, som vid såpsjuderier beredes ur aska.

SÅPLÖDDER, m. sing. Skum af såpvatten.

SÅPSJUDARE, m. 5. En, som sjuder såpa.

SÅPSJUDARKITTEL, m. 2. pl. — *kittlar*. Konisk kittel, som vid såpsjudning begagnas.

SÅPSJUDERI, n. 5. Inrättning, ställe, der såpa tillverkas.

SÅPSJUDNING, f. 2. Tillverkning af såpa.

SÅPSTEN, m. 2. Se *Späcksten*.

SÅPTRÄD, n. 5. Vestindiska trädslaget *Sapindus saponaria*, hvars fruktkärnor begagnas i st. f. såpa.

SÅPTVÄTT, m. 2. Tvätt, hvarvid såpa begagnas.

SÅPVATTEN, n. 5. Vatten, hvari såpa blifvit upplöst.

SÅPÖRT, f. 5. Apoteksväxten *Saponaria officinalis*, en vacker blomsterväxt, hvars rot och blad kunna begagnas vid tvättning och fläckuttagning.

SÅR, n. 5. 1) Hvarje genom något mekaniskt våld eller af skarpa vätskor frambragt, i början ofta mer eller mindre med blödning förbunden, söndring i kroppens mjuka delar. Se f. ö. *Hugg-, Skott-, Stick-, Bränn-, Kyl-, Köll-, Rölsår*, m. fl.